

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΗΣ ΦΙΟΡΙΤΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ : ΒΙΚΤΩΡ, 40 ετών, ά- νάηρος πολέμου, χωρίς χέρια. ΑΛΙΚΗ, 35 ε- τών, σύζυγος του. ΠΕ- ΤΡΟΣ, 15 ετών, παι- δι τους.

(Σ' ένα μικρό σα- λόνι, πολύ καλλιτε- χνικά στολισμένο. Ο Βικτώρ κάθεται δι- πλα σ' ένα ανοιχτό παράθυρο και βλέπει τον ήλιο που βασι- λεύει. Πιο πέρα κά- θεται η 'Αλίκη).

ΒΙΚΤΩΡ. (άναστενάζοντας).—Θεέ μου! ΑΛΙΚΗ.—Αναστενάζεις πάλι, Βικτώρ; ΒΙΚΤΩΡ.—Είπε στιγμής πού δεν μπορώ να συγχατήσω πειά τόν πόνο μου!

ΑΛΙΚΗ.—Θάρρος και ύπομονη, καλέ μου... Έσού πού είσαι τόσο γενναίος! Έσού πού πολεμήσες με τόση άνδρεία! ΒΙΚΤΩΡ.—Ω! μή μου μιλάς για τόν πόλεμο!... Για τόν καταραμένο πόλεμο!

ΑΛΙΚΗ.—Υπομονή!... Είπε φοβερό βέβαια αυτό πού έπαθες... Έχασες τά χέρια σου βέβαια! Μά για σκέψου. Δέν θά ήταν φοβερότερο άν έχανες τά μάτια σου; Τότε δέν θά μπορούσες να βλέπεις αυτό τό θαυμάσιο ήλιοβασι- λεμα! Για κούταζε εκεί κάτω τή δύση... Τί μογευτικά χρώ- ματα!

ΒΙΚΤΩΡ.—Μά ακριβώς, κούταζοντας αυτά τά λαμπρά χρώματα, μελαγχόλησα. Γιατί, άν ελχα τώρα τά χέρια μου, θ' άποτύ- πωνα δη αυτή την όμορφιά σ' ένα πίνακα... Ω! ύποφέρω φριχτά, γιατί δέν μπορώ πειά να ζωγραφίσω.

ΑΛΙΚΗ.—Τί να γίνη;... Εύχαριστήσου τώρα με τίς ζωγραφίες τού Θεού.

ΒΙΚΤΩΡ.—Δέν μπορείς να καταλάβης, 'Αλίκη μου. Ένας ζωγρά- φος τίς όμορφίες πού βλέπει θέλει να τίς εκφράσει άσως τίς αισθήσε- ραι αυτές, όπως τίς βλέπει ό ίδιος. Θέλει να τίς ξαναδημιουργήση, σάν δεύτερος Θεός...

ΑΛΙΚΗ.—Καταλαβαίνω, καταλαβαίνω...

ΒΙΚΤΩΡ.—Είμαι πολύ δυστυχής!... Υποφέρω τρομερά...

ΑΛΙΚΗ.—Υπομονή! Σκέψου τους δυστυχισμένους πού άφησαν τά κορμιά τους στά πεδία τών μαζών...

ΒΙΚΤΩΡ.—Τί φοβερό!... Πόσοι χάθηκαν, αλήθεια, στον πόλε- μο. Και τί κέρδισε ό κόσμος άπ' όλη αυτή την άνθρωποσφαγή;

ΑΛΙΚΗ.—Βικτώρ... Κάνε ύπομονη για μένα και για τά παιδι μας.

ΒΙΚΤΩΡ.—Μά για σάς κάνω ύπομονη. Άν δέν ήσαστε έσείς, θά σκοτονηόμουν...

ΑΛΙΚΗ.—Σ' άγατώμης τόσο, ό Πέτρος κ' εγώ!...

ΒΙΚΤΩΡ.—Η άγάπη σας είνε ή μόνη παρηγοριά μου... Αυτή μου δίνει δύναμη και ζω... Μά πόσες φορές, άντικρύζοντας και σένα την ίδια, ύποφέρω τρομερά... Πόσες φορές, βλέποντάς σε τόσο ό- μορφη, τόσο χαριτωμένη, δέν λαχταρώ να σε ζωγραφίσω; Τό ίδιο και με τό παιδι μας τόν Πέτρο! Μά, αλλοίμονο! δέν μπορώ, δέν μπορώ...

ΑΛΙΚΗ.—Μου έχεις κάνει άκριβτές ώραίες εικόνες... Και τόν Πέτρο πού έχεις ζωγραφίσει...

ΒΙΚΤΩΡ.—Όταν ήταν ακόμα βρέφος... Τότε δέν είχε ακόμα τό παιδι μας την έκφραση πού έχει τώρα. Θά μπορούσα να τό χρησιμοποιήσω ως μοντέλο για έναν άγγελο.

ΑΛΙΚΗ.—Μά και ή εικόνη πού πρόφρασες να ζωγραφίσεις, είνε τόσο ώραία;... Τίς θαύμασαν τόσο ό κρητικοί...

ΒΙΚΤΩΡ.—Τό όνομά μου είχε άρχισει να γίνεται πειά ένδοξο. Άλλά σήμερα θά ζωγραφίσω πού καλύτερα άν ελχα τά χέρια μου...

Προσάπτων λιπάματα πού δέν πρόφρασα να τελειώσω τόν μεγάλο μου πίνακα, τόν «Θρήμβο τής Αβγής». Θυμάσαι με τί ένθουσιασμό, με τί πίστη τόν ζωγράφιζα;

ΑΛΙΚΗ.—Θυμάμαι...

ΒΙΚΤΩΡ.—Ήταν τό όνειρό μου να την ίδια τελειωμένη αυτήν την εικόνα. Άλλοίμονο όμως... Δέν πρό- φρασα, δέν πρόφρασα. Και μένον πάντα μέσα στη σκέψη μου τά χρώ- ματα και τό φως πού ήθελα να σκορ- πίσω στό μεγάλο μου αυτό έργο.

ΑΛΙΚΗ.—Δέν πρόφρασες να τό τε- λειώσης, γιατί τόν καιρό πού τό ζω- γραφίζες κηρύχτηκε ό πόλεμος.

ΒΙΚΤΩΡ.—Κι' εγώ, τότε, θύον τόν ένθουσιασμό πού έννοιωθα για την τέχνη, τόν έδωσα στην πατρίδα. Θυμάσαι με πούά μεθή, με πόσο έν- θουσιασμό, έφραγα για τό μέταλλο;

ΑΛΙΚΗ.—Θυμάμαι, βέβαια. Έγώ όμως έζλαγα.

ΒΙΚΤΩΡ.—Οί άντρες έφευγαν με τραγούδια για τόν πόλεμο, κ' ή γυ- ναίκες έζλαγαν, γιατί ή γυναίκες ελ-

Ο ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ

νε πάντα πού κοντά στην αλήθεια άπό μας... Η γυναίκες βρίζουν με την καρδιά τους, δι, τι δέν μπορούμε να βρούμε έ- μείς με τό νού μας. Έ- φραγα μ' ένθουσιασμό για τόν πόλεμο. Χά! Χά! Και πώς γύρισα! Δέν φανταζόμουν πώς θα γυρίσω έτσι. Έλε- γα: «Η θά γυρίσω ζωντανός, ή θά πεθά- νω». Μέσα στον ένθου-

σιασμό πού με είχε κυριεύσει, δέν μπορούσα να σκεφθώ καλύ- τερα. Και τί καλό έφερε όλος εκείνος ό ένθουσιασμός, όλη έ- κεινη ή γενναιότητα; Ποιά κράτος τάχα εύτύχησε; Δέν είμαστε τώρα τό ίδιο δυστυχισμένοι και ό κρητες κ' ό κρημένοι;

ΑΛΙΚΗ.—Αλήθεια! Άδικα χύθηκε τόσο αίμα...

ΒΙΚΤΩΡ.—Ποτέ δέν χύνεται δίκαια τό αίμα. Άλλοίμονο, έχετε να μείνω δίχως χέρια για να τό καταλάβω... Άκουσε λουτόν, να σου πω, 'Αλίκη... Μου φαίνεται πώς είνε μιá θεία τιμωρία αυτό πού έπαθα. Ναι, ό Θεός με τιμώρησε. Μου έκο- ψη τά χέρια, γιατί θέλησα να χτυπήσω μ' αυτά τούς άδελφούς μου. Δέν έφρασε έγώ, ένας ζωγράφος, ένας άνθρωπος προσι- κμένος άπό τόν Θεό να ξαναζωντανεύη τίς όμορφίες τής φύ- σεως, ν' άφήσω τά πινέλλα μου και να πάρω στά χέρια μου τό φονικό τουφέκι. Καλά μ' έτιμώρησε ό Θεός!...

ΑΛΙΚΗ.—Μην ταράζεσαι, Βικτώρ. Άς τά ξεχάσουμε τώρα δι' αυτά.

ΒΙΚΤΩΡ.—Είπε μαρτύριο για μένα αυτό πού έπαθα. Δέν έχασα μόνο τά χέρια μου, Έχασα τό μέσο τής δημιουργίας... Καλύτερα να ελχα πεθάνει.

ΑΛΙΚΗ.—Όχι, όχι... Μην τό λές αυτό... Σκέψου τό παιδι μας!

ΒΙΚΤΩΡ.—Αλήθεια, πού είνε ό Πέτρος;

ΑΛΙΚΗ.—Μελετάει, όλο μελετάει. Είπε τόσο καλός κ' έπιμελής!

ΒΙΚΤΩΡ.—Μά δέν πρόχει και να μελετή διαρκώς... Θά κου- ραστή... Δέν τόν φωνάζεις γάρη λίγο έδώ;

ΑΛΙΚΗ.—Πάω να τόν φωνάξω. (Βγαίνει έξω).

ΒΙΚΤΩΡ. (κούταζοντας άπό τό παράθυρο).—Τά ρόδινα χρώμα- τής δύσεως έγιναν τώρα πορφύρα τό κίτρινα έγιναν χρυσά, τά λιλά μενεξεδένια... Τί όμορφιά, τί άρμονία!... Ω, να μπορούσα ή κρατήσω ένα πινέλο!... Ω, να μπορούσα!... Νά, τά χρώματα άλλαξαν πάλι.

(Μπαίνει ή 'Αλίκη, κρατώντας μιá εικόνα).

ΒΙΚΤΩΡ.—Τί είν' αυτό πού κρατάς στα χέρια σου;

ΑΛΙΚΗ. (δείχνοντάς του την εικόνα).—Σ' άρέσει αυτή ή εί- κώνα;

ΒΙΚΤΩΡ.—Τί άριστοποιηματικό ήλιοβασιλέμα!... Απαράλλαχτο με τό άπομνό!... Μά ποιος λουτόν τή ζωγράφισε αυτή την εικόνα;

ΑΛΙΚΗ.—Τί λές; Θά γίνη καλός ζωγράφος αυτός πού την έκανε;

ΒΙΚΤΩΡ.—Θά γίνη ένας μεγάλος καλλιτέχνης. Μά είνε, είνε κό- λας ένας πού καλός ζωγράφος. Αισθάνεται παισιμσία την άρμονία τών χρωμάτων. Μά ποιος τή έφερε έδώ αυτή την εικόνα; Ποιος είνε αυτός ό ζωγράφος πού ζωγραφίζει τόσο ώραία; Θέλει να τού πω τή γνώμη μου, δέν είν' έτσι; Ποιος είνε λουτόν;

ΠΕΤΡΟΣ. (μπαινοντας μέσα ξαφνικά).—Έγώ, πατέρα...

ΒΙΚΤΩΡ.—Εσού, παιδι μου;

ΑΛΙΚΗ.—Ναι, ό Πέτρος. Αυτός ζωγράφισε την άπομνή δύση...

Την ώρα πού πήγα να τόν φωνάξω, άποτελείνε αυτή την εικόνα!...

ΒΙΚΤΩΡ.—Μά, παιδι μου, μπορείς και ζωγραφίσεις ίσσο ώραία και δέν μάζς ειπες ποτέ τίποτε.

ΠΕΤΡΟΣ.—Έχω κάνει ως τώρα πολλές εικόνες, αλλά δέν τολ- μούσα να σάς τίς δείξω, προπάντων σ' έσένα, πατέρα... Αυτήν όμως έδώ θά σου την έδειχνα... Τή στιγμή πού την τελείωνα, ήρθε έξα- φνα ή μαμά κ' έτσι με πρόλαβε...

ΒΙΚΤΩΡ. (δακρύζοντας).—Παιδι μου, παιδι μου! Μά έχεις τάλαντο, έχεις μεγάλο τάλαντο!... Έσού θά δο- ξαστής όσο δέν πρόφρασα να δοξαστώ έγώ. Ά, τώρα, τώρα μονάχα παρηγο- ρήθηρα αληθινά... Είπε σάν να ξανα- πόκτησα τά χαμένα μου χέρια, Ω! τί άνέλπιστο θαύμα! Έλα να σε φιλήσω!

(Ο Πέτρος άγκαλιάζει τόν πατέ- ρα του, ό όποιος τόν φιλεί δακρύζον- τας. Η 'Αλίκη, κλαιώντας κ' αυτή άπό συγκίνηση, άγκαλιάζει και τούς δύο).

ΒΙΚΤΩΡ.—Νά ζήσης, παιδι μου... Μ' άνάστησες!... Έσού θ' άποτελεί- σης και τό μεγάλο μου έργο, τόν «Θρή- μβο τής Αβγής».

ΠΕΤΡΟΣ.—Ναι, πατέρα, εγώ...

ΑΛΙΚΗ.—Κι' ζς παρακαλέσουμε τόν Θεό να μη διακοπή κανένας καινού- ριος πόλεμος τό έργο τού παιδιού μας.

ΒΙΚΤΩΡ.—Ω!... ναι!... Μακά- ρη! Μακάρι!...

